

- da je vseeno, ali je razmerje odvisnosti, na katero se državljan tretje države sklicuje v utemeljitev svoje prošnje za izdajo dovoljenja za prebivanje zaradi združitve družine, nastalo po tem, ko je bila v zvezi z njim sprejeta odločba o prepovedi vstopa na ozemlje;
  - da je vseeno, ali je odločba o prepovedi vstopa na ozemlje, ki velja za državljana tretje države, že pravnomočna, ko ta vloži svojo prošnjo za izdajo dovoljenja za prebivanje zaradi združitve družine, in
  - da je vseeno, ali je odločba o prepovedi vstopa na ozemlje, ki velja za državljana tretje države, ki je vložil prošnjo za izdajo dovoljenja za prebivanje zaradi združitve družine, utemeljena z nespoštovanjem obveznosti vrnitve; kadar je bila taka odločba utemeljena z razlogi javnega reda, ti razlogi lahko vodijo do zavrnitve priznanja izvedene pravice do prebivanja na podlagi tega člena temu državljanu tretje države le, če se na podlagi konkretne presoje vseh zadevnih okoliščin ob upoštevanju načela sorazmernosti, koristi morebitnega zadevnega otroka ali otrok in temeljnih pravic ugotovi, da zadevna oseba pomeni resnično, sedanj in dovolj resno grožnjo za javni red.
3. Člen 5 Direktive 2008/115 je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni praksi, na podlagi katere se sprejme odločba o vrnitvi v zvezi z državljanom tretje države, glede katerega je bila že sprejeta odločba o vrnitvi skupaj s prepovedjo vstopa na ozemlje, ki še velja, ne da bi se upoštevali dejavniki njegovega družinskega življenja, zlasti interes njegovega mladoletnega otroka, navedeni v prošnji za izdajo dovoljenja za prebivanje zaradi združitve družine, vloženi po sprejetju take prepovedi vstopa, razen kadar bi zadevna oseba take dejavnike lahko uveljavljala že pred tem.

(¹) UL C 145, 25.4.2016.

Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 2. maja 2018 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – Nizozemska, Belgija) – K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-331/16), H. F./Belgische Staat (C-366/16)

(Združeni zadevi C-331/16 in C-366/16) (¹)

(Predhodno odločanje — Državljanstvo Evropske unije — Pravica do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic — Direktiva 2004/38/ES — Člen 27(2), drugi pododstavek — Omejitve pravice do vstopa in pravice do prebivanja zaradi javnega reda, javne varnosti ali javnega zdravja — Prostovoljna vrnitev ali odstranitev iz države zaradi javnega reda ali javne varnosti — Obnašanje, ki pomeni resnično, sedanjo in dovolj resno grožnjo, ki prizadene osnovne interese družbe — Oseba, katere prošnja za azil je bila zavrnjena iz razlogov iz člena 1(F) Ženevske konvencije ali člena 12(2) Direktive 2011/95/EU — Člen 28(1) — Člen 28(3)(a) — Varstvo pred odstranitvijo — Prebivanje v državi članici gostiteljici v preteklih desetih letih — Nujni razlogi javne varnosti — Pojem)

(2018/C 231/04)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveni sodišči

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeči stranki: K. (C-331/16), H.F. (C-366/16)

Toženi stranki: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-331/16), Belgische Staat (C-366/16)

Izrek

1. Člen 27(2) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EEC je treba razlagati tako, da pristojni organi države članice na podlagi dejstva, da je bila zoper državljana Evropske unije ali državljana tretje države, ki je družinski član državljana Unije in ki zaprosi za priznanje pravice do prebivanja na ozemlju države članice, v preteklosti izdana odločba o zavrnitvi statusa begunca na podlagi člena 1(F) Konvencije o statusu beguncev, ki je bila podpisana 28. julija 1951 v Ženevi in dopolnjena s Protokolom o statusu beguncev, ki je bil 31. januarja 1967 sklenjen v New Yorku, ali člena 12(2) Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite, ne morejo samodejno šteti, da ne glede na obstoj ponovitvene nevarnosti že njegova prisotnost na tem ozemlju pomeni resnično, sedanjo in dovolj resno grožnjo, ki prizadene osnovne interese družbe, s katero bi bilo mogoče upravičiti sprejetje ukrepov iz razlogov javnega reda ali javne varnosti.

Ugotovitev obstoja take grožnje mora biti utemeljena s presojo osebnega obnašanja zadevnega posameznika, ki jo opravijo pristojni organi države članice gostiteljice, pri čemer morajo upoštevati ugotovitve iz odločbe o zavrnitvi statusa begunca in elemente, ki so bili podlaga zanj, zlasti naravo in težo očitanih mu kaznivih dejanj ali ravnanj, stopnjo njegove udeležbe pri teh kaznivih dejanjih ali ravnanjih, morebiten obstoj razlogov za oprostitev kazenske odgovornosti in morebiten obstoj kazenske obsodbe. Pri tej celoviti presoji je treba upoštevati tudi čas, ki je potekel od domnevne izvršitve teh kaznivih dejanj ali ravnanj, in poznejše obnašanje zadevnega posameznika, zlasti z vidika presoje, ali je iz tega obnašanja razviden njegov odklonilen odnos do temeljnih vrednot iz členov 2 in 3 PEU, ki bi lahko pomenil grožnjo za mir in fizično varnost prebivalstva. Zgolj dejstvo, da se preteklo obnašanje tega posameznika umešča v poseben zgodovinski in družbeni okvir v njegovi državi izvora, ki se v državi članici gostiteljici verjetno ne bo ponovil, take ugotovitve ne preprečuje.

V skladu z načelom sorazmernosti morajo pristojni organi države članice gostiteljice poleg tega tehtati med varstvom osnovnih interesov zadevne družbe na eni strani in interesi zadevnega posameznika v zvezi z uveljavljanjem njegove svobode gibanja in prebivanja kot državljana Unije ter njegove pravice do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja na drugi.

2. Člen 28(1) Direktive 2004/38 je treba razlagati tako, da če je treba zadevnega posameznika zaradi zadevnih ukrepov prostovoljno vrniti ali odstraniti iz države članice gostiteljice, mora zadnjenavedena upoštevati naravo in težo ravnanj tega posameznika, trajanje in morebitno zakonitost njegovega prebivanja v tej državi članici, čas, ki je potekel od ravnanja, ki se mu očita, njegovo obnašanje v tem obdobju, stopnjo njegove sedanje nevarnosti za družbo ter trdnost socialnih, kulturnih in družinskih vezi z navedeno državo članico.

Člen 28(3)(a) Direktive 2004/38 je treba razlagati tako, da se ne uporablja za državljana Unije, ki nima pravice do prebivanja v državi članici gostiteljici v smislu člena 16 in člena 28(2) te direktive.

⁽¹⁾ UL C 326, 5.9.2016.
UL C 343, 19.9.2016.